

העם אתך יהונתן

מאת הרב שלמה אבינר

עלינו לחזור בתשובה מהחטא הנורא של התעלמותנו מאחינו יהונתן. אמנם ניסינו רבות והתאמצנו, אך אין זאת אומרת שהוא אבוד, אין זאת אומרת שיש להתייאש, אלא אדרבה, שיש להתאמץ יותר ויותר.

יהונתן פולארד נמק בכלא עשרים ושלוש שנה (!), וזאת מפני שמסר נפשו עלינו. כאשר נודע לו שהעם היושב בציון נמצא בסכנה, הוא לא עשה חשבונות אישיים אלא מיהר לדווח לנו. יהודים חשובים באמריקה בעלי נאמנות כפולה הביעו מורת רוח כלפיו על כי הבאיש את ריחם. השיב להם: "אתם רוצים שאשתוק ואחזור על הפשע הנורא של התעלמות בזמן השואה, כאשר אחינו נרצחו ואנו דאגנו לעצמנו. אם אני שותק ואיני מציל אחי מסכנה, אני חוזר על אותו פשע איום".

כשם שהוא מסר נפשו עלינו ומשלם ביוקר על זה, כך עלינו למסור נפשנו עליו.

יש אנשים חשובים במדינתנו שמאוד מעריכים את יהונתן אבל טוענים שיש לנו בעיות חשובות יותר, כלכליות, מדיניות וביטחוניות, שאנחנו זקוקים לאמריקאים לצרכים צבאיים, שאסור לעצבן אותם ואסור ללחוץ עליהם. הקיצור, יהונתן שווה, אבל יש שווים יותר.

אין זה נכון! מי ששוכח את יהונתן, אינו מבין מאומה מה זו מדינה, מה זה עם, מה זו שיבת ציון ובניין הארץ. הוא אינו יודע שיש עברה השקולה כמיליון מצוות, ומצווה השקולה כמיליון עברות (רמב"ם, הלכות תשובה ג ב). להציל אדם שהציל עשרות אלפים או אולי מאות אלפים ואולי מבין הקוראים שורות אלו – זה כמו להציל עם שלם. פולארד אינו אדם פרטי, אלא עניינו – כל ישראל ערבים זה לזה.

לו היה לנו כוח, היינו צריכים להתחמש בנשק, לצאת לאמריקה ולשחרר אותו. כך נהג אברהם אבינו, כאשר נודע לו שאחינו לוט שבוי, על אף שלא היה צדיק. הוא גייס את כל אנשיו ויצא למלחמה נגד ארבעה מלכים. כך נהג משה רבנו. כאשר בא מלך ערד ושבא מאיתנו שבי (במדבר כא א), שפחה אחת בלבד (רש"י), ולא גבורה לאומית כמו יהונתן – הוא יצא למלחמה לשחררה. וכך דוד המלך כדי לשחרר את נשותיו השביות בצקלג. אברהם – דוד – משה, ראשי תיבות אדם. מי שאינו מבין זאת, אינו אדם. הוא פוליטיקאי במובן הגרוע, שדואג לאינטרסים של הרגע, אך שוכח שגם אימפריות אדירות התמוטטו, עקב כך שלא נהגו באורח מוסרי.

כרגע אין זה עומד על הפרק לגייס צבא כדי לשחרר את יהונתן, אבל מה שעומד על הפרק הוא לומר לאמריקאים: "כל זמן שפולארד לא נמצא פה, אין לנו קשר איתכם, איננו מדברים איתכם, בשבילנו אינכם קיימים".

כך עשה דוד, אחרי מלחמת אזרחים קשה, יהודים ביהודים. כאשר החכמנו ומינינו מלך אחד לראשנו, אך אותו מלך אמר: "מיכל אשתי! אם מיכל אשתי בשבי, אין מה לדבר איתי". וודאי אמרו לו: "גורל האומה על כף המאזניים, כלל ישראל, מלכות ישראל, מדינת ישראל – בגלל אישה אחת". כן! כי אם דוד שכח את מיכל אשתו, הוא אינו ראוי להיות מלך, אינו יכול להיות מלך, אינו ראוי לתואר אדם.

מי ששוכח את יהונתן, אינו בן אדם. אם איננו משחררים את יהונתן, אנו משמיטים את היסוד המוסרי של מדינתנו.

לכן איננו מתחננים בפני האמריקאים, אנו דורשים. איננו קבצנים, אנו מדינה ריבונית, מדינה חשובה. כבר היו דברים מעולם שהודענו לאמריקאים: "לא! בזמנו איימו על ראש הממשלה גברת גולדה מאיר: "אם לא תסכימו לתוכנית רוג'רס לוותר על חלקי ארץ ישראל – לא נספק לכם נשק". השיבה: "נחיה ונראה". זאת גבורה לאומית.

איננו מתחננים, אנו תובעים ואנו מודיעים: "יהונתן הוא שלנו, החזירו אותו לנו. אינכם מעוניינים בו, לכן זרקתם אותו לבור. אנו מעוניינים בו. הוא אחינו. נמנה אותו חבר כנסת ושר בישראל".

אנחנו אומרים כמו העם שבזמנו פדה את יהונתן:

"היונתן ימות אשר עשה הישועה הגדולה הזאת בישראל? חלילה, חי ד' אם ייפול משערת ראשו ארצה" (שמואל א יד מה).

חזק ונתחזק, העם אתך יהונתן!

See Also:

Hebrew Text: The Nation is with you Jonathan:

PDF: <http://www.jonathanpollard.org/2008/020808a.pdf>

Word: <http://www.jonathanpollard.org/2008/020808.doc>

Makor Rishon Ad: The Nation is with you Jonathan:

PDF: <http://www.jonathanpollard.org/2008/020808.pdf>

JPEG: <http://www.jonathanpollard.org/2008/020808.jpg>